

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεπιδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὰ κατ' ἰσοχὴν παιδικὰν περιοδικὰν συγγραμμά, ἀληθεῖς παρὰ τὸν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρετῶν καὶ χρησιμῶν εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 1 δ
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 13 Δεκεμβρίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 52

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 401)

Παρήλθον μῆνες πολλοί. Εἶνε ἡ 25 Φεβρουαρίου 1815. Ἡ πριγκίπισσα Παυλίνα Βοργκέζη, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν ἀδελφὸν τῆς εἰς Ἑλβαν, δίδει χορὸν, εἰς τὸν ὁποῖον παρευρίσκεται καὶ ὁ Ναπολέων, ἐκτάκτως φαιδρότατος. Μόνον ὁ Ἐκτωρ λείπει εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Αὐτοκράτορος κάμνει ἀντίγραφα ἐνὸς ἐγγράφου, τὸ ὁποῖον τῷ εἶχεν ὑπαγορεύσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ μέγας ἐξόριστος.

Ἡ ἐπαύριον εἶνε Κυριακὴ (26 Φεβρουαρίου.) Περί τὴν πέμπτην ὥραν τὸ τύμπανον συναθροίζει εἰς τὴν πλατεῖαν, τὴν πρὸ τοῦ λιμένος τοῦ Πόρτο Φεράγιο, τὸ μικρὸν στράτευμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφήσῃ εἰς τὸν Ναπολέοντα, ἐκ χιλίων διακοσίων ἀνδρῶν περίπου. Μετ' ὀλίγον δίδεται ἡ διαταγή, καὶ ὅλοι ἐπιβιβάζονται ἐπὶ τοῦ βρικίου «ὁ Εὐπετής» ὡς καὶ ἐπὶ μιᾶς γολέτας, καὶ ἐπὶ πέντε ἄλλων μικτέρων ἱστιοφόρων, ἀποτελούντων τὸν στολίσκον τοῦ Ναπολέοντος. Καὶ ὁ στολίσκος ἐκπλέει. Ποῦ πηγαίνει;—Οὐδεὶς τὸ γνωρίζει, ἐκτὸς τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ ὀλίγων φίλων, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ ἐνεπιστεύθη.

Ἡ νύξ διέρχεται ἐν γαλήνῃ. Προχωροῦν βραδύτατα. Ἡ αὐγὴ τοὺς εὕρισκε ἀκόμῃ ἐξωθεν τῆς νήσου Ἑλ-

δας. Ἐν πλοῖον φαίνεται μακρόθεν. Εἶνε γαλλικὸν πολεμικόν, φέρον τὴν βασιλικὴν σημαίαν, λευκὴν μὲ κρῖνα χρυσα. Πλησιάζει. Οἱ στρατιῶται ὅλοι κατέρχονται ἐκ τοῦ καταστρώματος καὶ κρύπτονται. Ὁ κυβερνήτης τοῦ πολεμικοῦ λαμβάνει τὸ ναυτικόν του κέρας καὶ ἐρωτᾷ:

— Ποῦ πηγαίνετε;

— Εἰς τὸ Λιβόρνον, ἀποκρίνεται ὁ πλοίαρχος τοῦ Εὐπετός. Καὶ σεῖς;

— Εἰς τὴν Γένουαν. Τί κάμνει ὁ Αὐτοκράτωρ;

— Ἐξαίρετα.

— Χαίρω πολὺ.

Καὶ τὰ πλοῖα χωρίζονται, καὶ ἐξακολουθοῦν τὸν δρόμον των, καὶ παύει ἡ ἀγωνία, ἡ ὁποία κατέχευε τοὺς περὶ τὸν Ναπολέοντα.

Πλέουν ἐπὶ δύο ἡμέρας, καὶ κανεὶς δὲν γνωρίζει ἀκόμῃ τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου. Ἐπὶ τέλους ὁ Ναπολέων, κρίνων κατάλληλον τὴν στιγμήν, παρατάσσει ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοὺς στρατιώτας τῆς φρουρᾶς καὶ τοὺς λέγει:

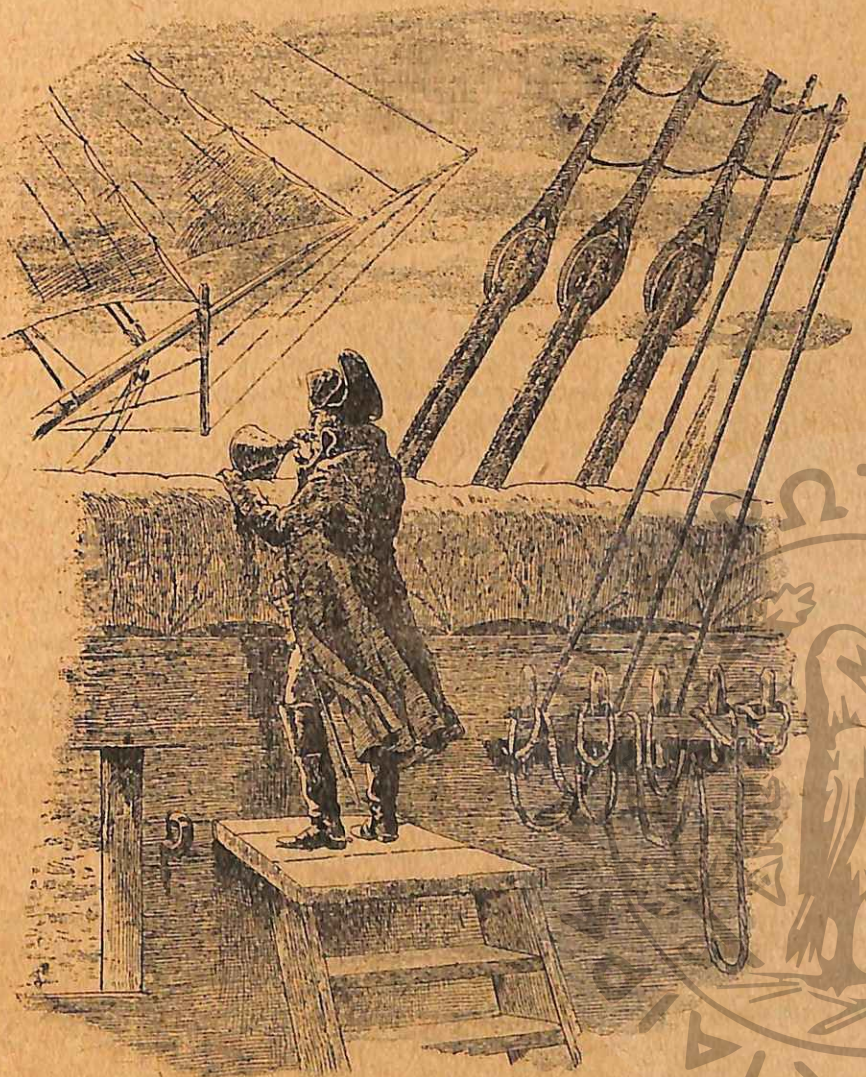
— Γρεναδιέροι! πηγαίνομεν εἰς τὴν Γαλλίαν!

Κραυγαὶ ἐνθουσιῶδεις ὑποδέχονται τὴν ἀποκάλυψιν.

Τότε ὁ Ναπολέων ἀναγινώσκει τὴν προκήρυξιν, τῆς ὁποίας ὁ Ἐκτωρ εἶχε κάμῃ περὶ τὰ ἑκατὸν ἀντίγραφα, καὶ ἡ ὁποία καταλήγει ὡς ἐξῆς: «Σεῖς θὰ εἰσθε οἱ ἐλευθερωταὶ τῆς Πατρίδος!»

Τὴν ἐπομένην ἀπεβιδάσθησαν εἰς τὸν κόλπον Ζουάν, — ἐν Γαλλίᾳ, — καὶ τότε, ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τοῦ Αὐτοκράτορος ὅλοι οἱ στρατιῶται, ἐξήγαγον ἐκ τῶν σάκων, ὅπου ἐφύλασσαν ἐπιμελῶς τὸ τρίχρουν ἐθνόσημον, καὶ τὸ ἐθεσαν ἐπὶ τῶν πέλων των.

Ἐν τούτοις διεδίδετο ἄριστος φήμῃ ἐν Παρισίῳ, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ ἐπανήρχετο. Ποῦ τὸ ἤξευραν; Ποῖος τοῖς το εἶπε; Μυστήριον! Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ ἔλεγαν. Καὶ μίαν ἡμέραν μάλιστα, ἡ Ἐρριέττα Ἀλβὰ, καθήμενη μετὰ τῆς Δεσποινίδος Μορανζῆ εἰς τὴν Βασιλικὴν Πλα-

«Ἐν πλοῖον φαίνεται μακρόθεν.» (Σελ. 409, στήλ. 6^η.)

τείαν, ήκουσε προφερομένης μυστηριώδως τὰς λέξεις ταύτας :

— Σε ὀλίγον θὰ κρίνα θὰ ξηρανθῶν καὶ αἱ μέλισσαι θὰ ἐπανέλθουν !

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἡ Ἑρρίετα δὲν εἶδε κανένα πλησίον της. Ποῖος λοιπὸν ἐπρόφερε τὸν χρησμόν ;

— Δὲν βαρύνεσαι ! εἶπεν ὁ κύριος Μορανζής, ὅταν τῷ διηγήθησαν τὸ ἐπεισόδιον. Εἶνε πλάσμα τῆς φαντασίας σου. Ἐχεις αἰωνίως εἰς τὸν νοῦν σου τὸν Ἐκτορα, ἐπιθυμῖς πολὺ νὰ τον ἐπανίδης, καὶ ἐνόμισες ὅτι ήκουσες τὴν φράσιν, τὴν ὁποίαν εἶχες εἰς τὸν νοῦν σου. Αἱ μέλισσαι θὰ ἐπανέλθουν ! ὦ, αὐτὰ εἶνε ὄνειρα !

Καὶ ὅμως θὰ ἐπραγματοποιούντο ταχέως τὰ ὄνειρα αὐτά, φιλόδοξα ὄνειρα συλληφθέντα εἰς τὴν νῆσον Ἐλβαν. . . Ἦδη ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπάτει τὸ γαλλικὸν ἔδαφος καὶ ἐπροχώρει, ἐπροχώρει, γενόμενος παντοῦ δεκτὸς μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ τόλμη τοῦ Ἐξορίστου, ἐπανερχομένου ἀφ' ἡν, ἐνεθουσίασεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν εὐμετάβλητον λαόν. Οὕτως ὁ Ναπολέων, ἄνευ ἀντιστάσεως, ἔφθασε μέχρι τοῦ Λαφραί, πλησίον τῆς Γρενόβλης. Ἐκεῖ εὐρίσκετο στρατεύμα ἀρκετὰ πολυάριθμον. Πῶς θὰ τον ὑποδεχθῇ ἄρα γε ;

Τὰ δύο στρατεύματα εὐρίσκονται ἀντιμέτωπα. Ὁ Ναπολέων ἀφιππεύει καὶ προχωρεῖ πρὸς τοὺς ἐναντίους.

— Πῦρ ! κράζει ὁ ἀρχηγός.

Ὁ Ναπολέων προχωρεῖ ὁλονὲν με βῆμα βραδύ καὶ ἡρεμὸν. Πλησιάζει ἀρκετὰ, ἵσταται, καὶ με φωνὴν βροντώδη ἀνακράζει :

— Στρατιῶται τοῦ θου, με γνωρίζετε ; Ὅποιος ἀπὸ σᾶς θέλῃ νὰ με φωνεύσῃ, ἄς πυροβολήσῃ !

Καὶ ἀντὶ νὰ πυροβολήσουν, οἱ στρατιῶται πίπτουν γονυπετεῖς. Τὸν ἐγνώρισαν ! Ἦτο ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τοσάκις τοὺς εἶχεν ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν Νίκην καὶ τὸν ὁποῖον ἤθελον νὰκολούθησούν καὶ πάλιν !

Τὸ αὐτὸ συνέβη μέχρι Παρισίων. Εἰς ἐκάστην πόλιν ἀνευφημεῖτο ὑπὸ τοῦ πλήθους, καὶ τὰ βασιλικά στρατεύματα, τὰ ὁποῖα ἐστέλλοντο διὰ νὰ τον ἀναγκασούν, ἤνοῦντο μετὰ τοῦ ἰδικοῦ του. Οὕτως ἡ δεκαήμερος πορεία του ὑπῆρξεν ἐντελὴς θριαμβευτικὴ καὶ ἔληξε τὴν 20 Μαρτίου, ἐπέτειον τῆς γεννήσεως τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης.

Καὶ πάλιν ὁ Ναπολέων εἰσέρχεται εἰς τὸ Κεραμεικόν, ὅπου τῷ γίνεται ἀπερίγραπτος ὑποδοχή. Ὁ Αὐτοκράτωρ διαδέχεται τὸν βασιλέα. Μὲ χιλίους γρεναδιέρους καὶ ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν, ὁ ἐξορίστος τῆς Ἐλβας κατέκτησε τριάκοντα ἑκατομύρια !

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ᾗ εὐρίσκειτο εἰς τὸ γραφεῖόν του ἀναπαυόμενος

καὶ παραδεδομένος εἰς σκέψεις, ἀνήγειρεν αἴφνης τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδεν ἐνώπιόν του μορφήν γνωστοτάτην.

— Λοιπὸν, λοχο γέ "Αλδα, εἶπε, τονίζων τὸν τίτλον, ἐπιστεύατε πρὸ δέκα μηνῶν ὅτι θὰ ἐπιστρέψωμεν τόσῳ γρήγορα εἰς τὸ Κεραμεικόν ;

— "Οχι, Μεγαλειότατε, τὸ ὁμολογῶ ἐψιθύρισεν ὁ νεανίας ἐρυθριῶν. Νομίζω ὅμως ὅτι ἡ ὑμετέρα Μεγαλειότης με εἶπε . . .

— Λοχαγόν ! μάλιστα, σὲ εἶπα λοχαγόν. Καὶ ὅ,τι λέγω δὲν το ξελέγω, ἀπήντησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'

ΒΑΤΕΡΛΩ

Ὁ Ναπολέων δὲν ἦτο ἡσυχος διόλου. . . Οἱ σύμμαχοι, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐξεδίωξαν ἐκ τοῦ θρόνου, ἦτο δυνατόν νὰ τον ἀφήσουν τώρα ; Καὶ τῷ ὄντι συνηπίσθησαν ὅλοι ἐναντίον του, καὶ μετ' ὀλίγον στρατὸς ἰσχυρότατος, ἐξ ἐνὸς ἑκατομυρίου ἀνδρῶν, ὠπλίσθη καὶ ἡτοιμάσθη διὰ νέον πόλεμον, ὁ ὁποῖος ἦτο πλέον ἀναπόφευκτος.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ναπολέων ἐξ ἄλλου ἔκαμε θαύματα. Ἐντὸς δύο μηνῶν ἡτοίμασε στρατὸν ἐκ τριακοσίων χιλιάδων. . . Καὶ μολοντί δὲν ἐπίστευσε πλέον τόσον πολὺ εἰς τὸν ἀστέρα του, μολοντί τὸν ἀνηφόριζεν ἡ προδοσία, μολοντί τὸν ἀνησύχει ἡ ἀπειρία τῶν νεοσυλλέκτων του, ἐν τούτοις ἠλπίζεν ἀκόμη ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ κατατροπώσῃ τοὺς Συμμάχους.

Τὴν 12 Ἰουνίου 1815 ὁ Ναπολέων ἀνεχώρησεν ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ, ὅπου αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἄφινε οὐτὸς σύζυγον, οὐτὲ τέκνα, — καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ θεάτρον τοῦ πολέμου. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ γαλλικὸς στρατὸς διήλθε τὴν Σάμβρην καὶ ἐπέπεσε κατὰ τῶν ἐχθρῶν. . .

Δὲν θὰ σας περιγράψω διὰ μακρῶν τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ, τὴν περίφημον αὐτὴν μάχην, περὶ τῆς ὁποίας τόσα ἡκούσατε καὶ ἴσως ἀνεγνώσατε, καὶ βεβαίως θὰνεγνώσατε. Ἡ μάχη τοῦ Βατερλώ ὑπῆρξε πανολεθρία διὰ τὸν Ναπολέοντα. Ἐν τούτοις εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐνίκη. Εἰς τὰς δύο ἡττο νικητής. . . εἰς τὰς τέσσαρας, ἦτο ἀκόμη νικητής. . . εἰς τὰς ἐπτὰ ὅμως, ἦτο ἡττημένος !

Καθ' ἣν ὥραν ἐνόμισεν ὅτι εἶχε κερδίσῃ τὴν μάχην, ὁ Ναπολέων ἐστείλει τὸν Ἐκτορα εἰς Παρισίους διὰ νὰ φέρῃ τὴν εἰρήσιν. Ἀλλὰ μόλις τὸ τηλεβόλον διεδόθη, καὶ αὐτὴ ἦτο ἡ ἀληθής, ἡ τελευταία πράξις τοῦ δράματος : Ὁ γαλλικὸς στρατὸς κατεστράφη καὶ ὁ Ναπολέων ἡττημένος, ἐπέστρεψε διὰ νυκτὸς εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν Ἡλυσίων. Ἐκεῖθεν, ἀπελπισ πλεόν καὶ συντετριμμένος, ἀπεσύρθη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Μαλμαί-

ζών—ὅπου ἄλλοτε ἔζησε τόσον εὐτυχῆς μετὰ τὴν Ἰωσηρίαν, — καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ, ἕως νὰ ληφθῇ ἡ ὀριστικὴ ἀπόφασις.

Ὁ Ἐκτωρ ἠκολούθησεν τὸν Αὐτοκράτορα εἰς τὸ Μαλμαϊζόν. Μίαν ἐσπέραν, ἐνᾷ περιεπλανᾶτο μόνος εἰς τὸν κήπον, ἀνθρωπὸς τις τὸν ἐπλησίασεν. Ἦτο ὁ Πέτρος Πομπόνης.

— Κατῶρθωσα νὰ εἰσέλθω χάρις εἰς τὴν στολήν μου, εἶπεν ὁ Ἀστυνόμος πρὸς τὸν Ἐκτορα. Πρέπει νὰ ἴδω ἀμέσως τὸν Αὐτοκράτορα. Προσπάθησε νὰ με εἰσαγάγῃς. Ἐχω νὰ τῷ ἀνακοινώσω σπουδαιότατα πράγματα.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ Πομπόνης εἰσήχθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἐδυσκολοῦθη νὰ τον ἀναγνωρίσῃ τὸσον ἥτο ὠχρὸς, μελαγχολικὸς, καταβεβλημένος.

— Τί θέλετε νὰ μου εἰπῇτε ; ἡρώτησεν ὁ Ναπολέων.

— Μεγαλειότατε, ἦλθα με μύριους κινδύνους νὰ σας ἀνακοινώσω ἐν σχέδιον σωτηρίας. Εἰς τὴν Χάβρην εὐρίσκεται αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐν ἐμπορικὸν πλοῖον, Ἀμερικανικόν. Ὁ πλοίαρχος δέχεται νὰ σας παραλάβῃ. Τὰ τῆς μεταβάσεώς σας εἰς Χάβρην εἶνε προητοιμασμένα. Μόλις ἐπιβιβάσθῃτε, ὁ πλοίαρχος θάπομπλεύσῃ. Ἀπὸ αὐρίον εἰμφορεῖτε νὰ εἰσθε ἀσφαλῆς ὑπὸ τὴν Ἀμερικανικὴν Σημαίαν, ἐνᾷ ἐδῶ εἰσθε εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἐχθρῶν σας. Μεγαλειότατε, δέχεσθε ;

Ὁ Ναπολέων ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηλός. Κατόπιν εἶπε :

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε ἀστυνόμω ! σὰς εὐχαριστῶ, καθὼς καὶ τοὺς φίλους μου. Ἀλλὰ ἡ φυγὴ δὲν εἶνε ἴδιον τῆς ἀξιοπροσέπειάς μου. Δὲν θέλω νὰ κρυφθῶ ὡς κακοῦργος. Ἡ Γαλλία ὀφείλει νὰ με ὑπερασπίσῃ !

— Μεγαλειότατε, συλλογισθῇτε ! ὑπέλαθεν ὁ Πέτρος. Οἱ σύμμαχοι βαδίζουν κατὰ τῶν Παρισίων, μετ' ὀλίγον θὰ περικυκλώσουν τὸ Μαλμαϊζόν. Ὁ Βλῦχερος ὡμῶς τὴν καταστrophὴν σας. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν εἰμφορεῖ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ νὰ σας συλλάβῃ. Ἀκούσατε ! ἀκούσατε ! Τὰ πρωσσικά τηλεβόλα κροτοῦν. Ὁ ἐχθρὸς εὐρίσκεται εἰς τὴν Κομπιέννην !

— Εἰς τὴν Κομπιέννην ! ἀνέκραξεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀκούσας τὸν κρότον τῶν τηλεβόλων. Αὐρίον θὰ εἶνε εἰς Παρισίους. "Οχι ! δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφῃσωμεν ! Ἐχω ἀκόμη ἑκατὸν χιλιάδας στρατοῦ ! εἶνε ἀρκετὸς νὰπωθήσῃ τοὺς συμμάχους. Κάθησε, Ἐκτωρ, καὶ γράφε. Σεῖς, κύριε, θὰ φέρετε τὴν ἐπιστολήν μου εἰς τὴν προσωρινὴν Κυβέρνησιν. Μόνος ἐγὼ δύναμαι νὰ σώσω τὴν Γαλλίαν, καὶ θὰ τὴν σώσω !

Καὶ ὑπηγάγευσεν τὴν πρότασιν του. Καίτοι παραιτούμενος τοῦ θρόνου, ἐζήτη νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ ὑπηρετήσῃ ἐτι

ἄπαξ τὴν Γαλλίαν, ὑπερασπιζόμενος τὴν πατρίδα του, τὴν ὁποίαν ὠρρίζετο νὰ σώσῃ.

— Δώσατε αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, κύριε Ἀστυνόμω.

— Καὶ τὸ ἀμερικανικὸν πλοῖον, Μεγαλειότατε ;

— Θὰ φύγῃ χωρὶς ἐμέ. Ἐγὼ πρέπει νὰ σώσω τὴν Γαλλίαν !

Ὁ Πέτρος Πομπόνης ἀπῆλθεν ἐκπληκτός, ἀμφιβάλλων . . .

Ἀλλὰ τὰ μέλη τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως δὲν ἔδωσαν πίστιν εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ Ναπολέοντος. Ἐροβήθησαν ἴσως ὅτι, μολοντί ἔτιδεν τὸν λόγον τοῦ ὅτι παραιτεῖται τοῦ θρόνου, θὰ τον ἀνεκάλει εὐθὺς ὡς ἀπέκρουε τοὺς ἐχθρούς. Ὅπωςδὴποτε ἡ πρότασις ἀπερρίφθη, καὶ ὁ Ναπολέων ἠναγκάσθη νὰπέλθῃ, καὶ νὰναλάβῃ πάλιν τὴν ὀλιθερὰν ὁδὸν τῆς ἐξορίας. . . Μετέβη οὕτως εἰς τὸ Ροσεφόρ, ὅπου ὁ διοικητὴς εἶχεν εἰς τὴν διάθεσιν του μίαν φρεγάταν, διὰ νὰ τον μεταφέρῃ εἰς μέρος ἀσφαλές, ὅπου ἂν ἦτοελεν.

Ἀλλ' ὁ Ἐξορίστος ἐβάδιζε καὶ πάλιν ὡς ἐν θριάμβῳ, καὶ παντοῦ τὸν ὑπεδέχοντο δι' ἐπευφημιῶν : Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ ! Ὁ Ἐκτωρ, ὁ ὁποῖος δὲν ἠθέλησε νὰποχωρισθῇ, ἐσυλλογίζετο ὅτι ὁ ἥρωας του, ἂν ἦθελεν, ἠδύνατο νὰ ἐπαλάβῃ τὴν ἐξ Ἐλβας ἐπιστροφὴν. Ἦτο ὅμως ἀργά ! καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐκεῖνος ὠμοίαιε πρὸς φλόγα ἀσθενῆ, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἠδύνατο νὰ σβύσῃ ! ["Ἐπεται τὸ τέλος"]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΜΟΥ

(Σατυρικός μονόλογος πρὸς ἀπαγγελλίαν)

Τὴν κούκλα μου, κυρίες, σὰς συστήνω, «Ντεμοαζέλλ τρέ σιζ, τρέ κομιζφό», Πῶς ἀτρε μουταίν ἀνατροπὴ τῆς δίνο Καὶ τῶχω γιὰ καμάρι μου κρυφό.

Νοικοκυρὸ καὶ τάξι καὶ κοζίνα Καὶ ράβιμο δὲν ξέρε, τί θὰ πῇ. Τὰ δάχτυλά της, τὰσπρα σὰν τὰ κρίνα, Νὰ τὰ λερώσῃ, τῶχω σὲ ντροπῇ.

Ἑλληνικά νὰ ὀμιλῇ ! ἡ Μαίρη :

Ἑλληνικά ; Ποτέ, γιὰ τὸ θεό !

Ἀμ τότε πῶς λοιπὸν θὰ διαφέρῃ

Ἀπὸ τὸν ἄλλο πρόστυχον λαό ;

Μὰ γαλλικά καὶ πιάνο ! αὐτὰ τὰ ξέρε Ὁσὰν Γαλλία ἀρτίστ, ἂν καὶ μικρὴ Καὶ «φὰς ἂ μὲν» κρατεῖ πάντα ἔσθ' ἡέρι Καὶ ντύνεται με μὸδα «ντεργιζέ κρι».

Μὲ τὴ μαμμὰ της τρέχει διη μέρα Σὲ «βίλιτες», σὲ καθ' ἀπρὲ-μιντὶ Μάχουμε καὶ «ζοὺρ φιζ» κάθε Δευτέρα, Μὲ «μπάλ ντ' ἀνφάν» καὶ «φάιβ-ο-κλιν-τῆ».

Ἐ, ὅστερ ἀπ' αὐτὰ, δὲν εἶνε, λέτε, τοῦ «χαί-λάιφ μιν» ἀληθινῇ ; Τέτοια «ντεμοαζέλλ, με τάνι», γιὰ πέτε, Δὲν εἶνε «φὲν ντὲ σιέκλ» Παρισινῇ ;

N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΡΚΟΥΔΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 404)

— Λοιπὸν ; ἐπέισθες τώρα ; εἶπεν ἡ κυρά-Ἀρκούδα.

— "Οχι ! ὄχι ἀκόμη ! Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον ! εἶπεν ὁ χωρικός με νέα κλάματα.

Καὶ παρεκάλεσε τόσῳ πολὺ τὴν Ἀρκούδα, ὥστε τὴν ἔκαμε νὰ του δώσῃ καὶ τρίτην προθεσμίαν.

Ἀπέξω ἀπὸ ἓνα δάσος εὐρήκην ἓνα Λεοντάρι πού τοὺς ἐκύτταζε με ὕψος σοβαρὸν καὶ μεγαλοπρεπές.

— "Ω, μεγάλε Βασιλεῖ τῶν ζώων, εἰς θά μας κρίνῃς ! ἐφώναζεν ὁ χωρικός.

Καὶ ἐδιηγήθη πάλιν τὴν ἱστορίαν του.

Τὸ Λεοντάρι ἐπεινούσε. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ φάγῃ τὸν ἄνθρωπον, χωρὶς νὰ μαλώσῃ γι' αὐτὸ μετὰ τὴν Ἀρκούδα.

— Μὰ πῶς μπόρεσε μιά τόσῳ μεγάλη Ἀρκούδα νὰνεβῇ σὲ τέτοιο ἀμαξάκι ; ἠρώτησε.

— Μὰ νὰ που ἀνέβηκα ! Ξεύρω καὶ ἐγὼ ; εἶπεν ἡ Ἀρκούδα.

— Μοῦ φαίνεται πῶς με γελᾷς. Γιὰ κατέβα κάτω, καὶ ἀνέβα πάλι, γιὰ νὰ ἰδῶ πῶς το κάνεις !

Ἡ Ἀρκούδα κατέβη, καὶ πάλιν ἀνέβη εἰς τὸ ἀμάξι.

— Περιέργο πρᾶγμα ! Δὲν ἐπίστευα πῶς θὰ εἶσαι τόσῳ εὐκίνητος. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως χωρὶς ἄλλο εἶπε ψεύματα. Ἀδύνατον νὰ ἐμβῇκες μέσα 'ς ἐκεῖνο τὸ σακκί . . . Δὲν μου δείχνεις, σὲ παρακαλῶ, πῶς το ἐκατόρθωσες ;

Ὁ χωρικός ἀνοῖξε τὸ σακκί καὶ ἡ Ἀρκούδα ἔχωσε μέσα τὸ κεφάλι της.

— Καλὰ τὸ κεφάλι, εἶπε τὸ Λεοντάρι, τὸ ξεύρω. Μὰ σεῖς μοῦ εἶπατε πῶς ἐχώρεσες ὅλη μέσα.

— Νά, νά ! εἶπεν ἡ Ἀρκούδα, καὶ ἐχόθη ὅλη μέσα εἰς τὸ σακκί.

— Τώρα, ἄνθρωπέ μου, εἶπε πάλιν τὸ Λεοντάρι, δὲν μου δείχνεις πῶς ἐδῆσες τὸ σακκί ;

Ὁ χωρικός ἐπίασε ἀμέσως τὸ σχοινὶ καὶ ἔδῆσε τὸ σακκί καλὰ, καλὰ.

— Ἐτσι τὸ ἔδῆσες ;

— Ἐτσι, Βασιλεῖ μου.

— Μπράβο ! Καὶ τί δουλειὰ κάνεις, σὲ παρακαλῶ ;

— Εἶμαι γεωργός, Μεγαλειότατε.

— Ἐτσι αἱ ; Ὅστε λοιπὸν ξεύρεις νὰ κτυπᾷς τὸ σάρι ;

— Ἀκούς ἐκεῖ !

— Γιὰ δεῖξέ μου λοιπὸν, πῶς κάνεις !

Καὶ ὁ χωρικός ἐπῆρε ἓνα σιδερένιον ραβδί, πού εἶχε μέσα εἰς τὸ ἀμάξι, καὶ ἄρχισε νὰ κτυπᾷ με ὅλη του τὴ δύναμιν τὸ σακκί . . .

Ἡ Ἀρκούδα ἐφώναζε δυνατὰ ἄλλ' ὁ χωρικός πρέπει νὰ ἦταν κωφός, γιατί ἐκτυποῦσε ὁλονένα, ἐκτυποῦσε, δὸς του καὶ δὸς του !

Καὶ ἐκεῖ πού ἐκτυποῦσε, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, χωρὶς νὰκούῃ καὶ χωρὶς νὰ βλέπῃ, δίδει μιά, — δὲν θὰ το ἔκαμε βέβαια ἐπίτηδες ! — πέρνει τὸ Λεοντάρι 'στὸ μηνίγγι, καὶ το ἀφίνει 'στὸν τόπο.

— Καλὰ νὰ πάθῃς ! εἶπεν ὁ χωρικός. Ἦσουν ἑτοιμός καὶ σὺ νὰ πῇς πῶς ἡ εὐεργεσίαις ξεχνιοῦνται, ἔ ; Ἀμ σε κατάλαβα, ἀπὸ τὸ μάτι σου πού ἐγυάλιζε. . . Μοῦ ἐφάνηκε μάλιστα πῶς εἶχες ὀρεξί νὰ με φᾶς !

Καὶ με αὐτὸν τὸν ἐπικήδειον τοῦ Λεονταριοῦ, ὁ χωρικός, — χωρὶς νὰνοῖξη καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ σακκί τῆς Ἀρκούδας, πού ἀνέπνεε ἀκόμη, — ἔφυγε τὸ γρηγορότερον πρὸς τὸ χωριὸν του.

Λοιπὸν ; τὰ παλαιὰ εὐεργετήματα λησμονοῦνται πραγματικῶς ;

— Ναί, εἶπε τὸ Ἄλογο.

— Ναί, εἶπεν ὁ Σκύλος.

— Ναί, θὰ ἔλεγε τὸ Λεοντάρι.

— "Οχι, ὄχι ! θάποχρηθοῦν τὰ παιδιά, —καὶ αὐτὰ θὰ ἔχουν δίκαιον.

Μόνον τὰ ἀδικήματα πρέπει νὰ λησμονοῦνται !

(Ἐκ τῶν τοῦ J. Ortoli)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

20 Νοεμβρίου

Μέγας Ἀρμολύτης τοῦ Κύπρου, σὶρ Οὐάλτερ Σέν-δαλλ, πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως ἐν Κύπρῳ καὶ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Ἰωβιλαίου τῆς Βασιλείσεως Βικτωρίας, ἔδωκεν ὑποτροφίαν, ἡ ὁποία, τῇ ἀδείᾳ τῆς Ἀνάσσης, ἐκλήθη « Ὑποτροφία Βικτωρίας ».

Ἐκ τῶν τόκων τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον ὤρισε πρὸς τοῦτο ὁ δωρητής, μία μαθήτρια ἀνὰ πενταετίαν, ἡ ἀρίστη τῶν μαθητριῶν τοῦ ἐν Λευκωσίᾳ τῆς Κύπρου Παρθενωγωγείου, στέλλεται εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν της, λαμβάνει δὲ ὡς ἐνδείξιν τιμῆς καὶ ἐν μετάλλιον ἀναμνηστικόν, τὸ ὁποῖον ἐκδόθη ἐπίτηδες διὰ τὴν περίστασιν.

Ἡ πρώτη, ἡ ὁποία ἔτυχε τῆς διακρίσεως ταύτης καὶ τῆς τιμῆς, εἶνε ἡ ἀρίστη μαθήτρια τοῦ ἐν Λευκωσίᾳ Παρθενωγωγείου Δεσποινίς Ἐλ ἐν η Χ ρ ή σ τ ο υ, ἡ ὁποία σταλείσα εἰς Ἀθήνας ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους εἰσήλθεν εἰς τὸ Ἀρσάκειον, ὅπου καὶ ἐξακολουθεῖ τώρα τὰς σπουδὰς της. Τὸ ἀναγράψω μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως, διότι

«Διαπλάσεως» ἐκ τῶν θερμότητων ἡ δὲ ἀγάπη μᾶς κάμνει ὥστε πᾶσαν διάκρισιν καὶ πᾶσαν χαρὰν εἰς τὸν κύκλον τῶν φίλων μας, νὰ τὴν θεωρῶμεν ὡς ἰδικὴν μας διάκρισιν καὶ ἰδικὴν μας χαρὰν.

Προχθὲς ἡ Διοικητικὴ Χρῆστου ἠτύχησε νὰ λάβῃ παρὰ τῶν μητρικῶν χειρῶν τῆς Διευθυντρίας τοῦ Ἀρσακείου καὶ τὸ ἀναμνηστικὸν μετάλλιον, διαβιβάσθην πρὸς τὴν Κυρίαν Μπουκουβάλα ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα πρεσβευτοῦ τῆς Ἀγγλίας μετὰ κολακευτικωτάτης ἐπιστολῆς.

Τὸ μετάλλιον τοῦτο, ἀργυροῦν καὶ ἐξηρητημένον ἀπὸ μεταξίνης βαθυκυάνου ταινίας, εἶνε μικρὸν καλλιτέγνημα. Ἐπὶ τῆς μιᾶς ὀψευς φέρει ὠραίαν προτομὴν τῆς Ἀνάσσης καὶ γύρω ἀγγλιστὶ τὰς λέξεις: «Υποτροφία Βικτωρίας. Κύπρος. Βικτωρία Βασίλισσα καὶ Αὐτοκράτειρα, 1897.» Ἐπὶ τῆς ἐτέρας ὀψευς, ἐντὸς πλασίου καὶ ἐπίσης ἀγγλιστὶ, ἀναγιγνώσκονται τὰ ἑξῆς: «Ἰδρύθη ἐπὶ τῷ 60ῷ ἔτει τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος ὑπὸ τοῦ Σίρ Οὐ. Σένδαλλ, ἱππότη τοῦ τάγματος τῶν ἀγίων Μιχαὴλ καὶ Γεωργίου, Μεγάλου Ἀρμοστοῦ.» Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς αὐτῆς ὀψευς, ἐν συμπλέγματι κλάδων δάφνης, ὑπάρχουν ἑλληνιστὶ αἱ λέξεις:

ΑΙΕΝ ΑΡΙΣΤΕΥΕΙΝ

Τοῦτο σημαίνει: «Ἀρίστευε πάντοτε!» Ἰδοὺ συμβουλὴ, τὴν ὁποίαν ἐλπίζω, ὅτι οὐδέποτε θὰ λησμονήσῃ ἡ Διὶς Ἑλένη Χρῆστου. Ὁ λαμβάνων τιμὰς καὶ διακρίσεις, ἀναλαμβάνει καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ φαίνεται πάντοτε ἀξιόσπουδον, πάντοτε καλλίτερον. Ἄν ὑπερηφανευθῇ καὶ νομίσῃ, ὅτι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κατέκτησε τὰ πάντα, θὰ ζημιωθῇ. Ἀπ' ἐναντίας ἡ τιμὴ, ἥς ἔτυχεν ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου, πρέπει νὰ τῷ χρησιμεύῃ ὡς πτερνιστήρ, διὰ νὰ φθάσῃ μετὰ τὸν αὐτὸν ζῆλον καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν μέχρι τοῦ τέλους. Καὶ τοῦτο θὰ κατορθώσῃ βεβαίως ἂν εἴνε πάντοτε μετρίοφρων καὶ φιλόπονος, καὶ ἂν ἔχῃ ὑπ' ὀψιν τοῦ τῆς μεγάλης ὑποχρέωσιν τοῦ «Αἰὲν Ἀριστεύειν.» Ἰδοὺ τί θὰ ἔλεγα πρὸς τὴν Διδάκτριν Ἑλένην Χρῆστου μαζί μετὰ τὴν θερμὰ συγχαρητήρια, διὰ τὴν τιμὴν ἥς ἡξιώθη, καὶ διὰ τὰς ἐλπίδας τὰς ὁποίας μᾶς ἐνέπνευσε.

1 Δεκεμβρίου

Τὸ Ἄσμα τοῦ Ὁρφέου δι'

ἐπιστολῆς του, μοι διηγᾶται τὸ ἑξῆς συγκινητικὸν ἐπεισόδιον:

«Πρὸ ὀκτώ ἐτῶν, ἐνῶ μία μακρινὴ θεία τῆς μητρός μου ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς, τῆς ἔπρεσαν ἀπὸ τὴν τσέπην δύο εἰκοσιπεντάρικα. Δὲν το ἐνόησε, καθὼς ἦτο ἡδονακὴ γράφει καὶ ἴσως οὐτε καὶ ἐνθυμεῖτο τί εἶχεν εἰς τὴν τσέπην τῆς.

«Εἰς τὸ κάτω πάτωμα τῆς ἰδίας οἰκίας ἐκατοικοῦσε μία γυναῖκα πολὺ πτωχή, μετὰ μίαν θυγατέρα δεκαεξατῆ, φθισικὴν. Μόνη ἡ γυναῖκα αὕτη εἶδε τὰ πεσόντα χρήματα, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ οὔτε διὰ τὸν ἱατρὸν οὔτε διὰ τὰ ἱατρικά τῆς κόρης τῆς, ἀπεφάσισε νὰ τὰ πάρῃ. Ἐπῆγε λοιπὸν ἐμπροσθεν τῶν ἀγίων εἰκόνων καὶ γονατίσασα μετὰ τὰ δύο εἰκοσιπεντάρικα εἰς τὸ χέρι, ἐζήτησε μετὰ δακρύων συγχώρησιν, διότι ἠναγκάζετο σήμερον νὰ τα κρατήσῃ, διὰ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὴν δεινὴν τῆς περίστασιν, καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὸν Θεόν, ὅτι ἀργότερα, εὐ-

αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εἶχε μεταλάβῃ τῶν ἀγράντων μυστηρίων.

«Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο μᾶς συνεκίνησε βαθύτατα ὅλους, καὶ προπάντων τὴν θεϊαν μας, ἡ ὁποία θαυμάσασα τὴν ἀρετὴν τῆς πτωχῆς γυναίκης, ὅχι μόνον τὴν ἐσυγχώρησεν, ἀλλὰ καὶ τὰ χρήματα τῆς ἐγάρισε.»

Καὶ τὸ Ἄσμα τοῦ Ὁρφέου ἐπιλέγει: «Ἄν ἐδίδοτο καὶ ἐν Ἑλλάδι βραβεῖα ἀρετῆς, δὲν ἔπρεπε νὰ λάβῃ ἐν καὶ ἡ ἐνάρετος καὶ πτωχὴ αὕτη γυναῖκα;

5 Δεκεμβρίου.

Πρωτότυπον γαλλικὸν μάθημα:

— Μαμά, ἠρώτησεν ἡ μικρὰ Καίτη, τὸ γιὰ πῶς τὸ λέγουν γαλλικά;

— Ποῖο γιὰ, παιδί μου;

— Νὰ μαμά, αὐτὸ ποὺ λέμε; γιὰ μένα, γιὰ σένα.

— Ἄ! αὐτὸ γαλλικά τὸ λέγουν ποῦρ.

— Ὡστε λοιπὸν, μαμά, τὴ γιὰ γιὰ γαλλικά τὴν λέγουν ποῦρ ποῦρ;

★

Φθάνει νὰ τὰ ἔγῃς καλὰ μετὰ τὴν συνειδήσιν σου καὶ μὴ σε μέλῃ ἂν διὰ τοῦτο πὰ χαλάσῃς μετ' οἰονδήποτε ἄλλον.

Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΘΕΝΤΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Μονολογῶν ὁ Ἀνέκτος τοῦ Σαίξπηρ, ἐρωτᾷ: «Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ;» Κ' ἐγὼ ἀποκρίνομαι: «Ἄν εἴνε νὰ ζῇ διὰ νὰ κάμνῃ τὸ καλὸν καὶ νὰ φαίνεται χρήσιμος εἰς τοὺς ἄλλους, ὥς ζῇ! Ἄλλ' ἂν ζῇ μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, εἴνε ἐντελὼς περιττός.»

Μεγά προτέρημα εἰς τὸν ἄνδρα ἡ γενναιοῦτης. Ὅσον ἀξιολύπητον θὰ εἴνε ἓνα Παλλικάρει τῆς Φωκῆς, τόσον ἀξιοθαύμαστον ἓνα Παλλικάρει τῆς Λαζίας. (Λαζία μ' ἓνα ὄνομα λέγονται τὰ περὶ χώρα τῆς Τραπεζούντος, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι φημίζονται ἐπὶ γενναιοῦτητι.)

Ἡ ἀρετὴ τῶν καυχωμένων ἐπ' ἀρετῇ, εἴνε ὡς ἐπιτομὴ τῶν τῶν ἀληθῆς, ὅσον καὶ ὁ τίτλος τοῦ Μαρκεσίου τῆς Γαλάσας.

Ἡ Σιδωνία Μορανζή, ἡ ὁποία ἦτο δεσποινὶς ἐδδομήκοντα ἐτῶν, δὲν εἴμπορεῖ ἀρά γε νὰ ὀνομασθῇ Ταναγραία Κόρη;

Ὅταν εἴνε φύσει κακὴ ἡ ψυχὴ, οὔτε γονεῖς, οὔτε διδάσκαλοι ἰσχύουν ἐναντίον τῆς. Εἰς τὴν Ραγδαίαν Βροχὴν ἡ ὀμβρέλλα εἶχε περιττή.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 405)

Θὰ ἦτο περίπου ἡ ἐνδεκάτη, — μολοντὶ κανὲν ὠρολόγιον εἰς τὸν πύργον δὲν ἦγε οὔτε ἐδείκνυνεν ὥραν, διότι πρὸ πολλοῦ ἦσαν ὅλα χαλασμένα, — ὅταν εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτός, ἠκούσθη κατὰ ὡς ὑπόκωφος βροντῇ... Ἦτο βροντὴ τροχῶν κινουμένων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, θύελλα ἀμαξῶν, πλησιάζουσα ὁλονὲν τὸν πύργον τῆς Μαντζουράνας καὶ σταματήσασα ἐξάφνης πρὸ τῆς μεγάλης θύρας. Ἡ μεγάλη αὕτη θύρα, κλεισμένη διὰ διπλοῦ θυροφύλλου σαρακοφαγωμένου, μετὰ καρφία ἐσκωριασμένα, διετῆρει τὸ παλαιὸν τῆς πόρτης, — μίαν σιδηρὰν σαλαμάνδραν μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω.

Τὸ περίεργον τοῦτο ρόπτρον ἀντήχησεν ἀποτόμως καὶ ἀφύπνισε ὅλας τὰς ἡχοῦς, μέσα καὶ ἔξω. Ἐνὸμίζε τις ὅτι σφύρια ἀοράτων χαλκῶν ἀνταπεκρίνοντο μακρόθεν ἐν τῇ νυκτί. Ἀλλὰ τὰ ἰσχυρὰ καὶ ἐπανειλημμένα κτυπήματα τῆς σαλαμάνδρας δὲν ἀφύπνιζαν κανένα εἰς τὸν πύργον. Τότε μέγας θόρυβος ὁμιλιῶν, γελώτων, κραυγῶν, ἀνεμύθη μετὰ τοὺς νέους καὶ ἐπιμόνους κρότους τῆς σαλαμάνδρας.

Ἐπὶ τέλους ἠκούσθη τριγμός, ὡς ἀνοιγόμενον παραθύρου, καὶ ἀμέσως μία φωνὴ ἰσχυρά, ἀντήχησεν εἰς τὸ σκότος, ὡς νὰ ἐβγαίνεν ἀπὸ τρομπόνι.

«Ποῖος εἶνε;!»

— Τὸ νερὸ καὶ ὁ ἀέρας! ἀπήντησαν κάτωθεν.

Καὶ τὸ τρομπόνι ἀνέκραξεν ἀμέσως: — Τὰ παιδιά μου!

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴν ὁ ἱππότης, χωρὶς καὶ νὰ νάψῃ ἓνα φῶς, τρέχει βιαστικὰ, ἀντρέπει ὅτι συναντᾷ ἐμπρὸς του, καὶ κατέρχεται πασπατευτὰ τὴν κλίμακα τοῦ πύργου...

Μετ' ὀλίγον ἀκούεται κρότος μοχλοῦ, τριγμός κλειδοῦ καὶ στεναγμός θυροφύλλου, — καὶ ἓνα φάντασμα λευκοφόρον ἐπιφαίνεται ἀορίστως εἰς τὸ σκότος.

Ἄλλαι ἐπτά ἢ ὀκτὼ ἀνθρώποινοι σκιαί, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀνακινουμένων εἰς τὸ σκότος περὶ τὰς δύο μεγάλων ἀμαξῶν. Καὶ διαμῖς ὅλον αὐτὸ τὸ σμῆνος περικυκλῶναι τὸν ἱππότην καὶ τὸν ἐναγκαλίζεται, καὶ τὸν καταφιλεῖ, καὶ τὸν σφίγγει καὶ τὸν πνίγει, ἐνῶ αἰσθάνεται δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, δάκρυα εἰς τὸν λαιμόν, δάκρυα εἰς τὸ στήθος, δάκρυα παντοῦ.

— ὦ, παιδάκια μου! ἀγαπημένα μου παιδάκια! ψελλίζει. Ἦλθατε τέλος πάντων! τί χαρὰ! Ἀλλὰ σῆς ἐφύγατε δύο καὶ ἐγυρίσατε... καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πῶς. Τί συμβαίνει; Μήπως;

— Νὰ, σοῦ ἔφεραν τὸν ἀδελφὸ σου

καὶ τὰς ἀνεψιὰς σου... ἀπήντησε τότε μία φωνὴ συγκεκινημένη.

— Μπα! μπα! καλέ, σὺ εἶσαι, μικρέ; Ποῦ νὰ σε γνωρίσω σὲ τέτοιο σκοτάδι!

(Σημειωτέον ὅτι ὁ ἱππότης Μαντζουράνας ἐκ παλαιᾶς συνήθειας, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἀφῆκεν, ὠνόμαζε τὸν δευτερότοκον ἀδελφὸν του μ. κ. ρ. ν.)

— Ναι, ναι, ἐγὼ εἶμαι, ἀπήντησεν ὁ μ. κ. ρ. ν. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, ὡς ἐμὸς μέσα, νὰ νάψωμεν τοῦλάχιστον ἓνα φῶς... Ἐλάτε, ἐγὼ ξεῦρω τὰ κατατόπια.

— Προσοχὴ ἐστὶ σάλα, γιατί μόλις κρατεῖται τὸ σιδερό της!

— Καλὰ. Προσοχὴ, κορίτσια. Ἐλάτε ἀπὸ πίσω μου.

Ἀνῆλθον χωρὶς ἀπεικαῖον. Καὶ ὅτ' οὐ ἐφόρεσε τὰς παντούφλας του καὶ τὸν κοιτωνίτην του, ὁ ἱππότης ἐγάλασε τέσσαρα ἢ πέντε σπύρτα ἕως νὰ κατορθώσῃ ἐπὶ τέλους νὰ νάψῃ μίαν ἐλασινὴν λυχνίαν. Ἐκ τούτου ὁ ἀδελφὸς ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι τὸ κράτος τῆς πτωχείας ἐξηκολούθει εἰς τὸν πύργον τῶν πατέρων του ἀδυσώπητον.

Ἐπὶ τὸ φῶς τῆς λυχνίας αὐτῆς, τὸ ὥχρον, τρίζον καὶ καπνίζον, ἐκυττάθησαν ὁπωσδήποτε καὶ ἀνεγνωρίσθησαν. Ὁ ἱππότης ἦτο ἰσχυρὸς καὶ ὠχρὸς ὁ ἀδελφὸς του παχὺς καὶ κόκκινος. Ὁ πρῶτος εἶχε ζῆση ἐν πτωχείᾳ, ὅπως γηραιὰ ἀράχνη ἐπάνω εἰς παλαιὰν μεσαιωνικὴν πανοπλίαν ὁ δευτερός ἀπεναντίας ἐν ἀνέσει καὶ ἀφθονίᾳ, μέσα εἰς τοὺς ὀλλανδικούς του μύλους, ὡς πετεινὸς εἰς αὐλὴν πλουσίου.

Οἱ ἐναγκαλισμοὶ καὶ τὰ φιλήματα δὲν εἶχαν τελειωθῇ. Οὕτως ἐν πληρεῖ οἰκογενεῇ διαχύσει ἐπαρουσιάσθη καὶ ὁ γέρω-Λευκίας, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθεν ἐπὶ τέλους, καὶ μὴ ἐνόησεν καλὰ-καλὰ τί συμβαίνει, ἐχειρονόμει ὁ δυστυχὴς δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἐν πρόσωπον ἐξ ὅλων, τὸ ἐκύτταζε πλαγίως, δυσπίστως καὶ ὑπόπτως, ὡς ἐχθρόν: τὴν Βερενίκη. Ναι, εἶχον παραλάβῃ καὶ τὴν φλύαρον ὑπηρέτριαν εἰς τὸ ταξίδιον.

Καὶ ἤρχισεν ἡ συνομιλία ταχέως καὶ ζωηροτάτη. «Ὅλοι ἡρώτων καὶ ὅλοι ἀπεκρίνοντο. Μετ' ὀλίγας λέξεις τὰ εἶπον καὶ τα ἔμαθον ὅλα, κεφαλαιωδῶς, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἐπανεέλθουν ἀργότερα ἐφ' ἐκάστου θέματος καὶ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰς λεπτομερείας.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπω τὸν Στέφανον! εἰ-

πεν ὁ Ἰωάννης; δὲν πιστεύω νὰ ταξιδεύῃ!

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ ἱππότης. Λευκίας, πῆγαινε νὰ τὸν φωνάξῃς. Πῶς δὲν ἤκουσε τίποτε;»

Ὁ Λευκίας ἐκύτταζε τὸν κύριόν του μετὰ βλέμμα ἐπιτομημένον, ἔλαθεν ὕψος περὶ λυπον, κατόπιν ἔθεσεν ὑπὸ τὸν ἀντίχειρα τὸ ἄκρον τοῦ μέσου δακτύλου καὶ το ἐτίναξε.

— ὦ Θεέ μου! εἴνε βουβὸς ὁ δυστυχισμένος; ἐπιθύρυσεν ἡ Βερενίκη μετὰ λυπὴν εἰλικρινή. Τί συμφορά!

— Πῶς; δὲν εἴνε ἐδῶ; ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης, ἐνοήσας τὸ νεῦμα τοῦ ὑπηρέτου. Ποῦ εἴνε λοιπὸν;

— Εἰς τὴν σπηλιὰ τῆς Νεραΐδας Μαντζουράνας, ἀπήντησεν ὁ Λευκίας, μετὰ λέξεις πλέον καὶ ὅχι μετὰ νεύματα. (Τὸ ἤξευρεν ὁ πονηρὸς! Καλὰ λοιπὸν εἶπα, ὅτι ἂν δὲν ὀμιλοῦσε πολὺ, τὰ ἔβλεπεν ὅμως ὅλα!...)

— Εἰς τὴν σπηλιὰ! τέτοιαν ὥρα! ἀνέκραξεν ὁ ἱππότης κατάπληκτος. Καὶ τί κάνει ἐκεῖ μέσα;

Ὁ Λευκίας ἔθαυσε τὰ χεῖλη μετὰ τὸ δακτύλον.

— Δὲν ἤξεύρεις; Περίεργον.

— Πῆγαινε νὰ τὸν εὗρῃς, εἶπεν ὁ Πέτρος. Τὸ δάσος δὲν εἴνε μεγάλο.

— Ἀς πᾶμε καλλίτερα ὅλοι μαζί! εἶπεν ὁ θεὸς Μαντζουράνας.

— Ναι, ναι! ὡς πᾶμε ὅλοι! ἀνέκραξαν αἱ δεσποινίδες, κροτοῦσαι τὰς χεῖρας περιχαρεῖς — προπάντων ἡ Στεφανία.

Ὁ ἱππότης δὲν ἔφερεν ἀντίρρησην. Ἦτο τόσον εὐτυχὴς, ὥστε θὰ ἐπέτρεπε τὰ πάντα.

Κατῆλθον καὶ ἐξεκίνησαν ἐν πομπῇ. Προηγεῖτο ὁ Λευκίας μετὰ ἓνα φα- νάρι. Ἡ Ἰωάννα ἐστηρίζετο εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Ἰωάννου καὶ ἡ Πετρίνα εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Πέτρου. Μόνη ἡ Στεφανία ἐβάδιζε χωρὶς σύντροπον, ἐμπρὸς-ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν ἀνυπομονήσιν τῆς... Ὅπισθον ἤρχοντο ὁ ἱππότης καὶ ὁ ἀδελφὸς του, καὶ τελευταῖα ἡ Βερενίκη, ὡς οὐραγός. Ἡ ὀνομασία «Σπήλαιον τῆς Νεραΐδας Μαντζουράνας» ἐπροξένει εἰς τὰς τρεῖς ἀδελφὰς ζωηρὰν συγκίνησιν καὶ ἐξήλπε τὴν φαντασίαν των παραδόξως καὶ εὐαρέστως. Τὴν ἦτο ἀρά γε αὐτὸ τὸ σπήλαιον;

Ἐπὶ τέλους, διὰ πολλῶν κατωφερῶν ἀτραπῶν, ἐφθασαν πρὸ τῆς εἰσόδου, τὴν ὁποίαν ἐφρασσαν οἱ ἀγκαλωτοὶ θάμνοι. Ἐκεῖ ἐσταμάτησαν. Ὁ ἱππότης καὶ ὁ

«Κάποιος ξένος ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ πύργου.» (Σελ. 405, σελ. γ.)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 52^{ΟΥ} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος την 3 Μαΐου 1897, πρὸς εὐρεθιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἐ. ἔ. δημοσιευθεισῶν 258 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὁρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ
(16 ἐτῶν καὶ ἀνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀλέξανδρος Σ. Οἰκονομίδης, 212.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Καλὴ Καρδιά, 196. — Φιλέλληρ Μικρασιάτης, 187 (δὲ Τσίρ-Τσόν, ἔχων λύσεις 202, τίθεται ἐκτός Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ᾗδ' Α' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας τάξεως, εἰς τὸν 50ὸν Διαγωνισμὸν.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Σπυρίδων Θ. Μ. Τσοῦβαλης, 132. — Πεζοναύτης, 130. — Ἑλληνικὴ Σημαία, 89. (ἡ Ἀρεμὼν, ἔχουσα λύσεις 133, τίθεται ἐκτός Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχούσα Γ' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως εἰς τὸν 50ὸν Διαγωνισμὸν.)
ΕΠΑΙΝΟΣ : Θέλιππος, 71. — Ὠραία Κέρκυρα, 48. — Περικλῆς Ἀνδρεάδης, 47. — Εὐριπίδης Ἀναστασιάδης, 46. — Γραβιάς, 45.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Μικρὸς Ἐθελοντής, 40. — Νικόλαος Μεταξόπουλος, 38. — Ἐτοί Μάρσεϊ, 28.

Σημείωσις. Οἱ μὴ σημειοῦντες εἰς τὰς λύσεις τὴν ἡλικίαν των, κατατάσσονται εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ
(12 ἔως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀνδρέας Εἰζωρος, 211.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κεραυρός, 201. — Λόρδος Βύρων, 157.
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κουταλιανός, 155. — Ἀγκυρα τῆς Ἑλπίδος, 154. — Τρικυμιώδης Μαλέας, 151. (Τὸ Ξενητευμένο Πουλί, ἔχων λύσεις 154, τίθεται ἐκτός Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν Γ' Βραβείου τῆς Μεσαίας Τάξεως εἰς τὸν 50ὸν Διαγωνισμὸν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ : Ἑλληνικὴ Θάλασσα, 150. — Κῆμα τοῦ Δονάτωρος, 148. — Ἐωσφόρος, 145. — Σαταράς, 144. — Κόρη τῆς Ὠραίας Λέσβου, 140. — Μαγεμένη Ἀκρογιαλιά, 136. — Σοφὸς Σολομών, 135. — Φίλεργος Κόρη, 129. — Ἀδρα τοῦ Φαλήρου, 127. — Τρεχαγυρενόπουλος, 126. — Μικρὸς Διάβολος, 123. — Ἀδρα τοῦ Εὐδείνου, 115. — Καρδερίνα, 114. — Κόντε Ραπανάκης, 113. — Ταπεινὸν Ἴον, 110. — Τρομάρας, 108. — Ἀσπροποταμίτης, 95. — Μέλας Ἀετός, 93. — Μέλλουσα Καλλιτέχνης, 89. — Μικρὸς Κιρκός Χιν-Χάρ, 88. — Ἀκτίς Ἡλίου (ἡ ἐκ Μακροχωρίου) 82. — Ἐθελοντὴς Στρατιώτης, 81. — Ρωμύλος, 77.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Θαυμαστής τῶν Ὠραίων Τεχνῶν, 73. — Στρατηγὸς Ἀντίβας, 69. — Ἀλκυονίς Ἡμέρα, 68. — Σέλευκος ὁ Κεραυνός, 64. — Τρικέφαλος Ὑδρα, 62. — Λευκὸ Μανουσάκι, 53. — Ἰακχος Βάκχος, 51. — Ὁρέστης Λευτέρης, 43. — Τσιτρισμπιδας, 42.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ
(11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δελφὶν τοῦ Εὐδείνου, 130.
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ψαροπούλα, 125. — Καλὴ Ἑλπίς, 112.
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ὑπολαίς, 104. — Μαρία Ἡλιοπούλου, 102. — Γεωργία Δ. Παζινοῦ, 98. (ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, ἔχουσα λύσεις 101, τίθεται ἐκτός Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχούσα Γ' Βραβείου τῆς Μικρᾶς Τάξεως εἰς τὸν 50ὸν Διαγωνισμὸν.)
ΕΠΑΙΝΟΣ : Ἀστροφεγγιά, 77. — Ἐροσεύχων Ποσειδῶν, 65. — Μέγας Ἀλέξανδρος, 59. — Ἀψι-Σόβες, 52.
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Φλογερὰ Ἀκτίς τοῦ Σουλίου, 31. — Ζαπλὶς, 29. — Ζεβάν, 27.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἑξῆς, ἀναμὲν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων :

Ἀγρία Ἀμερικανίς, 25. — Ἀγρωτριανταφυλλιά, 21. — Ἀγκυρα τῆς Φιλίας, 12. — Ἀετὸς τῶν Ὁρέων, 28. — Ἀηδὼν τῆς Εὐρύμου, 5. — Ἀκτίς Ἡλίου (ἡ ἐκ Ἀθηνῶν) 2. — Ἀνδρέας Ἀργοναυτής, 31. — Ἀνθισμένη Δεμονιά, 9. — Ἀνθος τῆς Ἀνατολῆς, 9. — Ἀραπάκος, 17. — Ἀστερόεσσα Νύξ, 21. — Ἀτταγίς, 3. — Ἀδρα τῆς Ἐνδόξης, 10. — Βασίλισσα Κλεοπάτρα, 9. — Βραχυσμένη Κονκοῦνάρια, 3. — Γενναία Ἑλληνίς, 9. — Ἐλίζα Γέρικεν, 5. — Γλυκύλαος Ἀηδὼν, 6. — Δέα, 37. — Ἐκτωρ Δεσφίλλας, 13. — Ἑλληνικὸν Αἶσθημα, 2. — Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους, 12. — Ἐρυθρὸς Σταυρός, 15. — Εὐκρατοςζὼν 20. — Δικατερίνη καὶ Χαρίκλεια Ζηκοπούλου, 18. — Μαρία Ἡλιάδου, 5. — Ἰόνιον Πέλαγος, 9. — Ἰωάννης Καποδίστριας, 1. — Κεφαλληνικὴ Ἀδρα, 7. — Κόρη τοῦ Γιαλοῦ, 1. — Γεώργιος Κώττας, 8. — Λαμπηρόν Φῶς, 14. — Λευκὴ Πεταλούδα, 35. — Βεργάρδος Λιθεράτος, 26. — Ἀδρα τοῦ Ἀρίονος, 16. — Μακρολέλεας, 8. — Μαρούσης (ἡ) 1. — Μελίσα τοῦ Ὑμητοῦ, 7. — Μερσεδῆ, 1. — Μοράκριβη Χαρά, 1. — Μοῦσα Κλεῖω, 15. — Ἀντώνιος Μουσούρης, 8. — Νικόπολις, 6. — Νύμφη τοῦ Διγίου, 4. — Ξενητευμένη Ἑπιφρόντισσα, 6. — Ὀρφεὺς, 11. — Παλλικὰρι τῆς Λαζίας, 28. — Πάλλουσα Καρδιά, 16. — Πειρασμένος Λύκος, 23. — Ριδίκοπος, 3. — Ἐκτωρ Ρινάλης, 6. — Ριζοκίνδυνος Ἀργοναυτής, 11. — Γ. Ροῦσος, 1. — Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας, 2. — Σουσουράδα, 23. — Σοφὸς Σωκράτης, 1. — Τηλεκλειδής, 4. — Ὑποβρύχιον, 26. — Φερένυχος Χρυσάλλις, 1. — Φιλόμοσος, 10. — Φιλόμοσος Παῖς, 29. — Χιονισμένη Ὀδησός, 2. — Χρυσὴ Βροχή, 19. — Χρυσολαμπὴς Ἀστὴρ, 1. — Ψαρόμυλος, 33.

ἀδελφός του ἐξέφρασαν τὴν ἐκπληξίν των μὲ δύο νύσματα ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἀντήλλαξαν βλέμμα ἀπορηματικὸν καὶ ἀνίσυχον. Αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἐφρίκισαν. Ἡ Βερενίκη ἔκαμε τὸν σταυρὸν τῆς. Ὁ Λευκίας ἀνοίξε τὸ βωδὸν στόμα του καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ του πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τὸ φανάρι...

Διατὶ ὅλ' αὐτὰ ; Διότι ἠκούοντο ὑποκωφοὶ κρότοι, κατ' ἰσόχρονα διαστήματα, ἀντηχοῦντες μακρόθεν καὶ ὑποχθινῶς.

« Ἄν εἶνε ἐδῶ μέσα τέτοιοι ὥρα, ἐψιλοιομένην φωνήν, ἡ μαγείας θὰ κάμνῃ, ἡ κίβδηλα νομίσματα ! »

Κανεῖς δὲν ἀπεκρίθη. Ὅλοι ἔμενον σιωπηλοὶ καὶ ἀκίνητοι.

Ἐπὶ τέλους κάτι ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Καὶ ὁ Ἰππότης, ἀφῆσας τὴν χεῖρα τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐπροχώρησε γενναίως, παρεμέρισε τοὺς θάμνους καὶ μὲ τὴν πλεόν ἡγερὰν του φωνήν, ἔκραξε :

« Στέφανε ! Στέφανε ! »

Τὰ κτυπήματα ἔπαυσαν ἀμέσως. Βήματα βαρέα ἀντήχησαν, καὶ μετ' ὀλίγον εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου ἔλαμψε φῶς ζωηρόν.

Ὑπὸ τὸ φῶς τοῦτο, μεταξὺ τῶν θάμνων, ἐπεφάνη τότε ἐν φάσμα, μαῦρον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Ἦτο ὁ Στέφανος. Ὁ πατήρ του, ὁ Λευκίας καὶ οἱ ἀδελφοὶ του τὸν ἀνεγνώρισαν ἀμέσως.

Κραυγαὶ τρόμου καὶ ἤχοι γελώτων ἀντήχησαν συγχρόνως. Οἱ γέλωτες ἐκ μέρους τῶν ἀνδρῶν, αἱ ἔντρομοι κραυγαὶ ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν. Ἄλλ' οὔτε οἱ ἄνδρες οὔτε αἱ γυναῖκες ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσουν τὸ χροῖμα τοῦ Στεφάνου. Ἐκεῖνος, εὐρεθείς ἐξαίφνης ἐνώπιον τόσο κόσμου, ἐξῆλθε διὰ τῶν θάμνων, ἀμήχανος καὶ ἀπορῶν. Ὁ ἰππότης μὲ ὀλίγας λέξεις τοῦ ἔμαθεν ὅτι δὲν ἤξευρε καὶ κατόπι, μὲ αὐστηρὸν ὕψος τὸν ἠρώτησε τί ἐσημαινεν ἡ καταμαυρισμένη ἐκείνη περιβολὴ καὶ τί ἐγύρευεν ἐκεῖ-μέσα τέτοιοι ὥραν.

Φορῶ τὴν στολὴν τῆς ἐργασίας, πατέρα, ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος μειδιῶν. Μοῦ ἔχαρίζατε ὡς κληρονομίαν τὴν γῆν λοιπὸν ἀπὸ αὐτὴν προσπαθῶ τώρα νὰ πλουτήσω κ' ἐγώ.

— Ἐξηγήσου !

— Γῆ ὑπῆρχε καὶ ἐδῶ ὅπως καὶ παντοῦ. Διὰ τοῦτο ἀπεφάσισα νὰ μείνω πλησίον σας, πατέρα. Εἶχα πεποίθησιν εἰς τὴν Νεραΐδαν Μαντζουράναν, καθὼς ἤξευρετε, καὶ δὲν ἐβόγηκα γελασμένος θὰ σὰς τα πῶ, ἅμα ἐπιστρέψωμιν εἰς τὸν πύργον. Ἐλάτε ! θέλω νὰλλάξω, νὰ πλυθῶ, καὶ νὰ φιλήσω τοὺς ἀδελφούς μου, τὸν θετὸν μου καὶ τὰς τρεῖς ἐξαδέλφους μου.

(Ἐπετα τὸ τέλος)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Αἰμὲ Ζιρών
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον τοῦ ἔτους 1897 καὶ θὰ ἐκδοθῇ διπλοῦν.

Δύο Σάββατα ὑπολείπονται ἀκόμη μέχρι τέλους τοῦ ἔτους, τὸ τῆς 20ῆς καὶ τὸ τῆς 27ῆς Δεκεμβρίου.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐκδώσω δὲ ο φυλλάδια ἀκόμη, πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ τόμου τοῦ 1897.

Ἐπειδὴ ὁμως ὁ τόμος, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ πλήρως καὶ χρυσόδετος ὡς Δῶρον τοῦ Νέου ἔτους, ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθῇ ἐνωρίτερα, ἀπεφάσισα νὰ ἐκδώσω τὸ προσεχὲς Σάββατον ἐν φυλλάδιον ἀλλὰ διπλοῦν, δηλαδὴ μαζὶ καὶ τὰ δύο ὑπολείποντα φυλλάδια.

Οὗτω λοιπὸν τὸ προσεχὲς φυλλάδιον θὰ εἶνε τὸ τελευταῖον τοῦ ἔτους 1897, θὰ σύγκειται ἐκ 16 σελίδων, καὶ θὰ περιέχῃ :

Τὸ τέλος τοῦ Ἀπολογίου τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.

Τὸ τέλος τῆς Οἰκογενείας Μαντζουράνα.

Ἐν διήγημα Χριστουγεννιάτικον τοῦ Φαίδωνος μὲ μίαν μεγάλην καὶ ὡραίαν εἰκόνα εἰς τὴν πρώτην σελίδα.

Ἐν θαυμασίον Χριστουγεννιάτικον ποίημα τοῦ κ. Χατζιδάκη.

Τὰ Νέα τοῦ 1898 (ἀναγγελίαν τῶν νέων μυθιστορημάτων καὶ τῶν καινοτομιῶν τοῦ προσεχοῦς ἔτους.)

Καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα.

— Ὡστε λοιπὸν — θὰ ἐρωτήσετε, — τὸ ἄλλο Σάββατον (27 Δεκεμβρίου) θὰ περάσῃ χωρὶς νὰ λάβωμεν τίποτε :

Ὅχι. Τὸ ἄλλο Σάββατον θὰ λάβετε ἄλλας ὀκτὼ σελίδας, ἦτοι τὸ Ἐξώφυλλον τοῦ τόμου καὶ τὸν Πίνακα τῶν Περιεχομένων.

Αὐτὰ λοιπὸν διὰ νὰ τα ἤξεύρετε, καὶ νὰ συστήσετε μάλιστα ὡς Δῶρον Πρωτοχρονιάτικον τὸν τόμον τοῦ 1897, μὲ τὰ τρία του μυθιστορήματα καὶ τὰ ἄλλα του θαυμασία, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε ἐτοιμος καὶ χρυσόδετος πολλὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ Νέου ἔτους καὶ θὰ πωλῆται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα, (ἄδετος φρ. 7, χρυσόδετος φρ. 10.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ νέος διδάσκαλος ἐξετάζει τὸν Κουφιοκεφαλῆν, καὶ κατόπι τῶ λέγει :

— Κάθησε κάτω. Βλέπω, παιδί μου, ὅτι εἶσαι πολὺ ἀδύνατος.

— Ἐγὼ ἀδύνατος ; ! ἀνέκραξεν ὁ Κουφιοκεφαλῆς ἄμ' ἐγὼ βάξω κάτω τοὺς συμμαθητάς μου ! νὰ, ρώτησέ τους !

Εστία ὑπὸ τοῦ Συριανοῦ Πρίγκιπος

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς ὀργισθεὶς κατὰ τοῦ φίλου του, ἐπειδὴ τὸν ὤρισε βλάκα, τοῦ εἶπε :

— Ἐσύ εἶσαι βλάκας ! ἀλλὰ δὲν σοὺ το λέγω, διὰ νὰ μὴ σε λυπήσω.

Εστία ὑπὸ τοῦ Φασαρία

Ὑπενθυμίζομεν

ὅτι εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως θὰ λάβουν μέρος μόνον οἱ συνδρομηταί, εἴτε παλαιοὶ εἴτε νέοι, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1898 θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας θὰ βραδύτερον μέχρι τῆς 10 Ἰανουαρίου 1898.

Ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ συμπεριληφθῇ τὸν ὄνομα των εἰς τὴν Κληρωτίδα, πρέπει νὰ συμπληρώσουν τὸν προαποσταλὲν Δελτίον ἐγγραφῆς καὶ νὰ μᾶς το ἐπιστρέψουν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς τὸ ταχύτερον.

ΔΙΔΑΚΤΟΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» εὐχαριστεῖ ἀπὸ καρδίας τοὺς ὅσοι ἔσπευσαν νὰ τὸν συγχροῦν μὲ τόσο θερμὰ καὶ κολλητικὰ ἐκφράσεις, ἐπὶ τῇ ὀργάνωσιν τοῦ ἔοργου.

ΚΑΤ' ΑΡΧΗΝ, Πέννα Ποιητοῦ, δὲν ἀπαντᾷ ἀνὰ ἐπὶ στέλλομενα Πνευματικὰ Ἀσκήσεις εἰνε καλὰ ἢ ὄχι ; ἂν εἶνε καλὰ, θὰ τὰς ἴδῃς δημοσιευμένας ; ἀλλὰ καὶ πρὶν τὰς ἴδῃς, εἰμπορεῖς νὰ μου στείλῃς καὶ ἄλλας. Λαμβάνω τόσας χιλιάδας κατ' ἔτος, ὥστε θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ κρατῶ λογαριασμὸν καὶ νὰ δίδω λόγον διὰ καθέ μίαν. Εἰς τὰς ἐπιστολάς σου ἀπηντήσα, καθὼς εἶδες βέβαια. Μὴν εἶσαι τόσο ἀνυπόμονος.

— Ἀκούσατε ἐν ἐπιστοδίῳ ἀπὸ τὸ ξεσπάθωμα τῆς Ἑλληνικῆς Θαλάσσης. Μοῦ ἔχει ᾗδ' ἐτοίμους πέντε νέας συνδρομητριάς (εὐρὴ τῆς) ὅλας συμβατητριάς, αἱ ὁποῖαι ἀπεφάσισαν νὰ ἐγγράφουν κατόπι τῶν θερμῶν συστάσεων τῆς φίλης μου. Ὅτε μία ἄλλη συμβατητριά μου — γράφει — πολὺ καλὸ κορίτσι, πλησίασας καὶ ματοῦσα τὰ ἀποφασισθέντα, ἐδάκρυσε. «Διατὶ κλαῖς ;» τῆς εἶπα κ' ἐκείνη ἀπεκρίθη : «Ἀχ, σεῖς εἴσθε εὐτυχεῖς ! ἐγὼ δὲν ἔχω πατέρα, ἂν εἶχα, καὶ τὰ οἰκονομικά μας θὰ ἦσαν καλλίτερα, κ' ἐγὼ θὰ ἦμουν συνδρομητρία τῆς Διαπλάσεως.» — Ἄννοια σου, τῆς εἶπα, καὶ θὰ σοὺ τὴν δίδω νὰ τὴν διαβάξῃς ! Ὅτε πλέον ἤλθεν ἡ καρδιά της εἰς τὸν τόπον τῆς.» — Ἀ, μάλιστα, τέτοιαν καλωσύνην τὴν ἐνόησα. Δὲν ἐννοῶ ὅμως καθόλου τὴν καλωσύνην μερικῶν, ποῦ

δανείζουν τὰ φυλλάδια των εἰς πλουσιόπαιδα, τὰ ὁποῖα κάλλιστα ἤμπορουν νὰ εἶνε συνδρομηταί.

Ἐγὼ ἀπεναντίας, Ἀδελφὴ τῶν Καρυατίδων, ἂν εἶχα παντοδυναμίαν καὶ ἂν δὲν μου ἤρπεν ὁ κόσμος, ἔσπως εἰς τὴν διδασκαλίαν σου — διότι, πρέπει νὰ ἤξεύρῃς, ἐμένα μοῦ ἀρέσει πολὺ, — δὲν θὰ τὸν κατέστρεφα, ἀλλὰ θὰ τὸν ἐδιόρθωνα. Αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον ; . .

Ὡς πρὸς τὴν ἰδικήν σου γνώμην, θὰ ἴδῃς τί φρονῶ εἰς τὴν κρίσιν τῆς «Κυριακῆς».

Ἀφ' οὗ ἡ προθεσμία λήγῃ, Πεζοναύτα, τὴν 15 Δεκεμβρίου, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιευθῇ ἡ κρίσις ἐντὸς τοῦ ἔτους ; Διὰ νὰ γίνῃ μία Κυριακὴ, νὰ γραφῇ, νὰ εἰκονογραφηθῇ, νὰ τυπωθῇ κλπ. χρειάζονται τοῦλάχιστον δύο μῆνες μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας καὶ τὴν συγγραμμάτων των ἀπαντήσεων.

Μετὰ μὲγαν μου χαρὰν, Ἀκάματε Ποδηλάτα, ἔλαθα ἐπιστολήν σου ὕστερ' ἀπὸ τὸς καίρον. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς μουσικὰς σου προσόδους καὶ θὰ ἔλθω νὰ σε ἀκούσω εἰς τὸ κοντσέρτον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ παίζῃς.

Μ' ἔβαλες εἰς μεγάλην περιέργειαν νὰ μάθω τὸ ὄνειρον, Παχὺ Τσίρε. Καίρους εἶχα νὰ λάθω ἔτσι ζωηρὰν καὶ ὡραίαν ἐπιστολήν σου.

Χαίρω πολὺ, Τί με μέλει, ποῦ ἔγινε καλλίτερα ὁ ἀγαπητός σου μπαμπάς. Νομίζω ὅμως, ὅτι ὑποτιμᾷς πολὺ τὸν ἑαυτὸν σου ἢ μήπως τὸ κάμνεις διὰ νὰ σοὺ εἶπω ὅτι ἀπεναντίας εἶσαι... ἐξυπνότατος ; Ἀ, καταγεγραμμένον ! — Τὸ βραδεῖόν το ὁποῖον θέλεις νὰ δώσῃς στοιχίζει κατ' ἀνωτάτον ὅρον 5 δραχμάς. Πρέπει νὰ τὰς καταθέσῃς εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ τότε κάμνω τὴν πρότασιν. Οὕτω γίνεται πάντοτε.

Ἀκούς λέει, Κόντε Ραπαράκη, θέλει καὶ ρώτημα ὅτι αἱ ἐθολικαὶ ἐκδρομαὶ εἶνε προτιμώτεροι ἀπὸ τοὺς περιπάτους ἐντὸς τῆς πόλεως ; ! Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ μάθῃς τί μυθιστορήματα θὰ δημοσιευθῶν τὸ 1898, καὶ ἐλπίζω νὰ εὐχαριστήσῃς . .

Ἐστειλα πρὸς τὴν Μαρίαν Παυλάκη τὸ τετραδίον σου, Χριστίνα Δεσφίλλας, ὡς καὶ τὸ τετραδίον τῆς Βασιλικῆς Σταμάτη. Δὲν ἤξεύρω ὅμως διατὶ ἔως τώρα δὲν τὰπέδωκας.

Ἡ γνώμη μου, Θαυμαστὰ τῶν Ὠραίων Τεχνῶν, εἶνε ὅτι πρέπει νὰ ἐνωθῇτε καὶ νὰ ὁμονήσετε. Εἶδα μὲ χαρὰν μου ὅτι εἴσθε ἄλλοτε συμβατηταὶ μὲ τὸν Στέφανον Βούλγαρην καὶ ὅτι οἱ δύο σας ἐπικοινωνοῦτε εἰς τὴν ζωγραφικὴν. Ὅτ' εἶπα ὅτι τὸ τρώπιόν του τώρα δὲν σε ἀρίνει νὰ ἡσυχάσῃς καὶ ὅτι θὰ ἐπαναλάβῃς τὰ διακοπέντα μαθημάτα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν φθάσῃς.

Δὲν ἀμφιβάλλω, Αἰγυμάλων Κελιδῶν (κλεισμένη εἰς τὸ φρονιὸν τῶν μαθημάτων !) ὅτι μολοντὶ πηγαίνεις εἰς Γαλλικὸν σχολεῖον, ἐμμενεις ἐλλήνως κατ' τὴν κορρὴν ὡς τὰ νύχια.» — Τὰ πόδια τοῦ Ἀναγία τώρα ἐντελῶς καλὰ σ' εὐχαριστῶ.

Γενναία Σουλωτίσσα, μὴν τα πιστεύεις αὐτὰ ! Μερικαὶ μικραὶ κύριαι, φαίνεται, ἠγαποῦν νάστεινώνται, γνωρίζοντες τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου.

Ξανθὴ Καντζωτίσσα, σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς σου διαθέσεις. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ λάβῃς τὰς ἀγγελίας καὶ ὁδηγίας.

Ἐλπίς Βαμβορῆ, ἡ ἐπιστολή σου φανερώνει ἀπεναντίας ὅτι εἶσαι καλλιστὴ ἐπιστολογράφος καὶ θὰ χαρῶ πολὺ ἂν τηρήσῃς τὴν ὑπόθεσιν σου καὶ μου γράψῃς συχνά. Πρέπει ὅμως, ἀγαπητή μου, νὰ ἐκλέγῃς ἐν ἄλλῳ ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ ποῦ προτείνεις ἀνηκεῖ εἰς ἕνα μικρὸν μου φίλον, ὁ ὁποῖος βέβαια θὰ χαλάσῃ τὸν κόσμον — ὡς Πανδωμῶνιον ποῦ εἶνε ! — ἂν τοῦ το πάρωμεν.

Περιργότατα καὶ ἀνέλιπτα πράγματα, Μέλλουσα Καλλιτέχνης ! Ἐσώρω κ' ἐγὼ τί νὰ εἶπῃς ; Ὅλοι εἶνε φίλοι μου καὶ ὅλους τοὺς ἀγαπῶ ἔξισον. Ἰδὲ εἰ γράφω παραπάνω πρὸς τὸν Θαυμαστὸν τῶν Ὠραίων Τεχνῶν. Συγχαίρω τὴν Βίβλιν διὰ τὴν ὡραίαν τῆς ἀπάντησιν. —

Καὶ ὁ ὕμνος σου εἰς τὸ ξεσπάθωμα ἐνθυσιωδὲς-στατος :

Ἐμπρός, παιδιά, ἀρπάξετε
τὰ ἐφρευνὰ δελτία !
Γιὰ νῆαν ἐργασία
Ἡ Διάπλασις καλεῖ !

Ἄρατε, δυστυχῶς δὲν εἰμποῦ νὰ σου δώσω τὸν κατάλογον, τὸν ὁποῖον ζητεῖς. Καὶ ὁ τόπος τῆς διαμονῆς εἶνε μυστικός, ὅσον καὶ τὰ ψευδώνυμα καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸν φανερώσω χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ συνδρομητοῦ. Ἐπειτα θὰ ἤθελα πολὺν καιρὸν καὶ πολὺν τόπον.

Ἐχάρην πολὺ, Ἀστροποταμίτη, διὰ τὴν καλλιτεχνικὴν σου ἰδιοσύνην καὶ ἐλπίζω, ὅτι θὰ φιλοτιμηθῇς νὰ δώσης ἀπτότερον δεῖγμα αὐτῆς εἰς τὸν προσεχὲς Διαγωνισμὸν Ζωγραφικῆς, ἐργαζόμενος μετὰ περισσοτέραν προσοχὴν καὶ ἡσυχίαν. Ὁραῖος ὁ «Ἀστροποταμίτης» σου.

Ἐλπίδοφρε, δύνασαι νὰ στείλῃς δι' ἐμοῦ πρὸς τὸν Τσίρ-Τσῶν, ὅτι θέλῃς, καὶ τότε νὰ εἰσαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ το λάβῃ ὁ ἀληθινὸς Κινέζος Τσίρ-Τσῶν.

Γράψε μου, Ἀλεξάνδρα Μπαλακώστα, τί-νος τόμου σοῦ λείπει τὸ 3ον καὶ 4ον φυλλάδιον νὰ σοῦ το στείλω, διότι δὲν ἐνθυμούμαι ποῖον τόμον σοῦ ἔστειλα.

Εὐχομαι, Ποιμενικὴ Φλογέρα, νὰ γίνῃ γρήγορα καλὰ ὁ ἀγαπητὸς μπαμπᾶς σου. Εἶδες τί καλὸς ! Μολοντοῖ ἀσθενεῖς, ἐσυλλογίσθη τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς σου καὶ σου ἔδωκε τὰ λεπτὰ πρὶν τοῦ εἶπῃς τίποτε. Δὲν ἤξεύρω ποῖον ἐννοεῖς· πιθανὸν νὰ ἦτο καὶ ὁ Ἀνανίας !

Ὅσοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ραπτικής, πρέπει νὰ μου στείλουν τὰς κοῦκλας τῶν μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου. Ἀσπρόρουχα ὅμως, φορέματα καὶ χρήματα διὰ τὸν Ἐρᾶνον, δέχομαι καὶ μετὰ τὴν προθεσίαν ταύτην.

Ἐχρύνουσα τὰ ψευδώνυμά των δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους : Μή με Σκοτίζεις, Καρνάτιδα (μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἀνανέων τὴν παιδικὴν φιλίαν.) Γλυκὸ Φιλάκι (τὸ ἐδιόρθωσα, βλέπεις.) Ἰωάννα Γρεῦ (αὐτὸ ἐξέλεξα.) Ἰπποδὴν τῶν Ἀθηνῶν (αὐτὸ κ' ἐγὼ προτιμῶ.) Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν (αὐτὸ εἶνε τὸ ὀρεινότερον.) Ροδοδάκτυλον Αὔγη, Κόκκειον Ἄσμα (τὸ προτιμώμενον τὸ ἔχει ἄλλος.) Φρούτο τῆς Ἐποχῆς (ἀφ' οὗ προτιμᾶται ! μὰ νὰ μοῦ γράψῃς καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς οἰκίας σκς.) Βόρειον Πόλον καὶ Νότιον Πόλον.

Ἀσπασμοί, πληροφοροί : Δὲν μεταδίδονται σήμερον, ἐλλείψει χώρου. Ὅσοι θέλουν εἰμποῦν νὰ τοὺς ἐπαναλάβουν εἰς νέαν τῶν ἐπιστολῶν.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν : Ὁ Σοφὸς Πιττακὸς μετὰ τὸν Πιττακὸν τὸν Μυτιληναῖον καὶ τὸν Διδόδοτον ἢ Μαγευμένην Ἀκρογιαλὴν μετὰ τὸ Ταπεινὸν Ἴον, Λευκὴν Ἀρχτον, Ὁραῖαν Κέρκυραν, Οἰδιπόδα Τύραννον, Ὀκίποδα Ἀχιλλέα, Ποιήτριαν Σαπφῶ καὶ Κροκοδείλον τοῦ Νείλου — ἢ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας μετὰ τὴν Μελλοῦσαν Καλλιτέχνιδα, Φθινοπωρινὴν Βροχὴν, Ἀρχιναύαρχον Θημιστοκλέα, Γαλληγαίαν Θαλασσαν καὶ Ἀγκυραν τῆς Εὐτυχίας — ἢ Καρδίτις μετὰ τὴν Ἀντισμένην Λαγυριά — ἢ Εὐαθὴν Γαλανομάτα μετὰ τὴν Χριστίαν Ἰωαννίδου καὶ Ναυτοπού-λαν — ὁ Ἀκάματος Ποδηλάτης μετὰ τὴν Ναυτοπούλαν ἢ Παλιρροία τοῦ Εὐρίπου μετὰ τὴν Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα — τὸ Ἡμερο Γατάκι μετὰ τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα καὶ Ἀφροδέσσαν. — ἢ Δικατερίνη Κοτζιάλη μετὰ τὴν Ὀλγαν Γαλανοῦ — ὁ Ἀγρυπνὸς Φάρος μετὰ τὸν Πύρρον, Ἀραπάλλον καὶ Μικρὸν Διάβολον — ἢ Ρωμοπούλα μετὰ τὸ Ἐτοι θέλω, Ταταγαῖαν

Κόρην καὶ Εὐαθὴν Ἑλληνοπούλαν — τὸ Μή με Σκοτίζεις μετὰ τὸν Τρεχαγυρεοπούλον, Δὸν Κιχῶτην, Ναυτοπούλαν, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Εὐαθὴν Γαλανομάτα καὶ Τσίρ-Τσῶν. — τὸ Γλυκὸ Φιλάκι μετὰ τὴν Καθαρὰν Καρδίαν καὶ μετὰ τὸν Ἴον τῆς Κηφισοῦς ὁ Ἰπποδὴς τῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὸν Μέγαν Ναπολέοντα, Φιλόσοφον Ἀναξαγόραν καὶ Μαρκήσιον τῆς Γαλλοσσας — ὁ Ἑλλησποντος μετὰ τὸν Κόντε Ραπανάκη, Ὁραῖαν Κέρκυραν καὶ Χαραν-γὴν — ὁ Θανμαστής τῶν Ὁραίων Τεχνῶν μετὰ τὸν Στέφ. Βούλγαρον — ἢ Γλυκεῖα Ἀνάμνησις μετὰ τὴν Μακεδονικὴν Καρδίαν, Ἀγκυραν τῆς Εὐτυχίας καὶ Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα — ὁ Ναυτὴς τῆς Λειβαθοῦς μετὰ τὴν Βίγλαν — ἢ Αἰχμάλωτος Ἑλιδὸν μετὰ τὴν Ἀντι-ρόνην, Ἀρρετικὸν Πράσσο καὶ Ναυταρδὸν Χόντζαν — ἢ Γενναῖα Σουλωτίσσα μετὰ τὸ Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος, Δεκαπενταετὴ Πλοῖ-αρχον, Θέλουσαν, Ἑλληνίδα Καλλιτέχνι-δα, Δὸ-λά-σὸλ-μὶ καὶ Κόρην τοῦ Σουλίου. — ἢ Εὐαθὴν Κατελίσσισσα μετὰ τὸν Φεῖθον Ἀπόλ-λωνα, Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, Ἑλλήν Πάλλη καὶ Κόρην τοῦ Ζαλόγγου. — ὁ Ἀστροποτα-μίτης μετὰ τοὺς τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίδας — ὁ Ἀρατος μετὰ τὸν Λόρδον Βύρωνα — ἢ Μικρὰ Κόμησσα τοῦ Φαλήρου μετὰ τὸν Τσίρ-Τσῶν, Αὔραν τοῦ Φαλήρου, Ἐκτορα τὸν Τρῶα, Ποιήτριαν Σαπφῶ, Νε-ράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ, Πρόσφυγα Βολωτίσ-σαν, Ἀγκυραν τῆς Φιλίας, Λόρδον Βύρωνα, Αὔραν τοῦ Ἀρίστορος, Ἀστερόεσσαν Νύκτα, Αἰχμάλωτον Ἑλιδόνα καὶ Ὁραῖαν Κέρκυ-ραν — ἢ Ἀλεξάνδρα Μπαλακώστα μετὰ τὴν Βωστίδα — ὁ Κόμης Μοντεχρίστος μετὰ τὸν Κύκλωπα Πολύφημον, Μερσεδὴν καὶ Φιγὴν Δέδε.

Τὸ Κῦμα τοῦ Δουνάβεως μὲ ἔστειλεν ἐν τε-τράδιον καὶ μίαν ἐπιστολὴν χωρὶς νὰ σημειώσῃ πρὸς ποῖον νὰ τὰ στείλω. — Ὁ Ὀρφεὺς μοῦ ἔ-φειλε 40 λεπτά διὰ τὸ πρὸς τὴν Λευκὴν Χι-ὸνα τετράδιον τοῦ καὶ τὴν πρὸς τὸ Τρυγονάκι ἐπιστολὴν του. — Ἀπὸ 20 λεπτὰ μοῦ ὀφείλουν ἢ Κασσιόπειαν, ὁ Ἀετὸς τῶν Ὁρέων, ἢ Βί-γλα, ὁ Θανμαστής τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, τὸ Ἀφρισμένον Κῦμα, τὸ Ἐτοι μᾶρδεῖ καὶ ἢ Ἰωάννα Μαρκεττή, ἀπὸ διάφορα κατὰ και-ροὺς τετράδια, τὰ ὁποῖα ἔλαβα χωρὶς τὸ ἀπαι-τούμενον γραμματόσημον.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἢ Διά-πλασις πρὸς τοὺς φίλους της, Σέλευκον τὸν Κεραιοντὸν (δυστυχῶς ἀγνοῶ) Μοῦσαν τῆς Ἀ-στρονομίας, Μαγευμένην Ἀκρογιαλίαν (χαί-ρω πού ἔγινες καλὰ) Σοφὸν Πιττακὸν (στέλ-λω κ' ἐγὼ τὰς εὐχὰς μου διὰ τὴν εὐροπὴν τῆς μη-τέρας) Μαρίαν Στούαρτ, Μέρικον, Ναυσι-κάαν καὶ τὰ ἀδελφάκια της, Σοφὸν Σακράτην, Κέφαλον (ἀρκετὰ καλὸν τὸ ποίημα σ' εὐχαρι-στο διὰ τὰς ἐνεργείας) Μεσολογγιτάκι, Εὐα-θὴν Γαλανομάτα (πραγματικῶς ἦσαν πολὺ καλὰ ραμμένα) Ἡμερο Γατάκι (ναί, πολὺ μοῦ ἤρεσε τὸ χαρτὶ εἰς τὸ ὁποῖον μοῦ γράψαις) Ἐ-ρυθρὸν Σταυρὸν (ἔστειλα) Παλιρροίαν τοῦ Εὐρίπου, Εὐτυχὴ Θνητὴν, Αἰκατερίνην Κο-τζιάλη Γρίβα, Ἑθνικὸν Ὑμνον (τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν εἶνε ἀπαράλλακτα τὰ πα-λαιὰ) Τσίρ-Τσῶν (νὰ ἰδοῦμεν λοιπὸν, θὰ ἔχω-μεν φίλον καὶ τὸν μικρὸν ἑλληνομαθὴ Γερμανόν) Ἀψὲ θῶς (σήμερον δὲν ἔχω τόπον διὰ πλη-ροφориᾶς ὥστε ἐπαναλάβῃ τας εἰς ἄλλην σου ἐ-πιστολὴν) Ἀγρυπνὸν Φάρον, Διδόδοτον, Βρα-χιασμένην Κονκουβάρην (τὴν εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφει καὶ δι' ὅσα θὰ κάμῃ) Ρω-μοπούλαν (ἐπιμονή ! μὴ ἀπελπίσῃς μετὰ τὰς πρώτας δυσκολίας τὸ τετράδιον ἐκείνο τὸ ἔλαβα) Ἡμερον Περιστεράν καὶ ἀδελφὴν (ἔλαβα τὰ 10 φράγκα διὰ τὴν Πρωτογονίαν τῶν Πτωχῶν εὐγέ σας !) Δημητρίον Σ. Σβορώνον, Ἀνα-στάσιον Μιχαηλίδην, Πέτρον Καροῦσον, Α.

Π. Μαρκόπουλον, Ὁρφέα, Φιλόμουσον, Δέ-φνην, Γλυκεῖαν Ἑλπίδα, (ἂν οἰκονομῇς ὀλί-γον καιρὸν καὶ μοῦ γράψῃς, βέβαια θὰ σ' ἐνθυ-μούμαι περισσοτέρον) Φιλελεύθερον Ἑλληνα (κανὲν ἀπὸ τὰ δύο δὲν δύναμαι νὰ δεγθῶ) Μαρίαν Μεγαπάνου, Δ. Στρατηγόπουλον κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Δεκεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ

Τοῦ 1898 ἐξεδόθη χρυσόδετον μετὰ λαμπρὰν ὕλην καὶ ὥραιοςτάτας εἰκόνας, ὅπως πάντοτε, περὶ τὸν ἀνάγνωσμά δι' ὅλα τὰ μέρη τῆς οἰκο-γενίας. Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μου ἐπιθυ-μοῦν νὰ το ἀποκτήσουν δύναται νὰ μου στεί-λουν 5 φράγκα καὶ θὰ το λάβουν μετὰ πρῶτον ταχυδρομείον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 13 Ἰανουαρίου 1898

640. Συλλαβογραφίος.

Ἀνδρὸς φλόγγους μουσικούς μ' ἐν μέλοςσιν ἐνώσῃς ἕνα πτηνὸν ὑπόρουμον εὐδὺς θὰ ξετροπώσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

641. Μεταγραμμαιτισμός.

Εἶμαι Θεὸς κ' ἂν τὸν λαῖμόν ἐσὺ μοῦ μεταβάλλῃς εὐδὺς ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον ὅτ' Ὀδηθᾷ με βάλῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Εὐζέιου

642. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τελικὸν σοῦ δίδει ὁ Νικίας, διὰ τὸν σταυρὸν μου ζήτησεν ποτάμι τῆς Ῥωσσίας, τὸ δεύτερον μου σύνδεσμος, πιστεύω νὰ τὸν εὕρῃς τὸ τέταρτον ἐπίρρημα ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ξεύρεις.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θημιστοκλέους

643. Πυράμις.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥ-στε νάνακινώσκειται τὸ ὄνομα ζῶον· αἱ 6 στίγματα τῆς θά-σεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νάποτελῶσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἀσίας· αἱ ἀνωτέρω 4 καρποῦ, καὶ αἱ ἀνωτέ-ρα 2 θεοῦ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἀιτοῦ

644-648. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς οἰουδῆποτε γράμματος ἐ-κάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάν-τοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσιν ἄλλας τόσας λέξεις : Χίος, οἶνος, γῆινος, ἄτλας, ναός.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλέλληνος Μιχαηλίου

649. Μεσοστελγίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου ποιητοῦ.

1. Θεός. 2. Νῆσος. 3. Ῥωμαῖος στρατηγός. 4. Πόλις Ἑλληνικὴ. 5. Πτηνόν. 6. Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. 7. Ἀρχαῖος ἥρωας.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

650. Ἐπιποσύνφωνον.

ε-ου-οιου-ιου-ε-ει-α-ου-ω-οιο-ου-ε-ει.

Ἐστὴν ὑπὸ Π. Καρδαμάνη

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 2ῃ Ὀκτωβρίου 1897.

564. Φοιβίδας (Φ.Β.δᾶς). — 565. Ὀρμος, ὄρος. 566. Ε. ΗΒΗ 567-571. Γνωμένης τῆς ἀντικαταστάσεως διὰ τῆς συλ- λαβῆς φᾶ σχηματίζονται αἱ λέ-ξεις : φαλακρός, φᾶσις, φανός, ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ φάλας, φάρος. — 572. ΒΟΛ- ΓΑΣ, ΤΙΓΡΙΣ (1, Βοσνία, 2, Οσίρις, 3, Λάρος. 4, Γάγγης. 5, Αμλιν- τος. 6, Σίτος). — 573. Χρῶ, μὴ καταχρῶ. — 574. Ἡδονῆς κακῆς βραχεῖα τέρψις.